

1

De schoonmakers hebben zijn beeldscherm verschoven. Niet veel, maar ze hebben er wel met hun tengels aan gezeten. Blijkbaar hebben ze het geeltje niet gelezen dat hij erop heeft geplakt. Misschien konden ze niet eens lezen, denkt hij. Misschien waren het wel analfabeten die de burelen van deze literair-culturele organisatie afstoften. Hij glimlacht. De gedachte alleen al. Met twee handen trekt hij de monitor naar zich toe. Volgens Marieke heeft hij een bril nodig, maar voor de ogentest op internet slaagt hij met gemak. Het typeert hem, zegt ze, dat hij genoeg neemt met ogen die het niet goed doen.

Op de hoek van zijn bureau ligt een stapel nota's en rapporten, voorzien van een interne poststempel. T.a.v. P.v.d.W., dir. bv / v.a. E.L.: ter attentie van Peter van de Wetering, directeur van Bureau Visie en Verbinding, voor advies naar Evert Looihuizen. Geroutineerd werpt hij een blik op de inhoudsopgave van het bovenste rapport en slaat het weer dicht. Het vocabulaire van beleidsrapporten vermoeit hem. Vaak waren zelfs de samenvattingen – als het even kon las hij niets anders – van een wolligheid dat je er met moeite de essentie uit kon halen. Hij start zijn computer en legt zijn attachékoffer plat voor zich op tafel. Neuriënd klikt hij de beide slotjes open. Bijna teder tilt hij een voorwerp uit de koffer, verpakt in wit vloeipapier. Hij

trekt de vellen papier weg, voorzichtig om ze niet te veel te kreuken, en zet de inhoud voor zich op tafel. Het is een kleine houten kop en schotel, van het formaat espressoservies. Met zijn hoofd schuin kijkt hij er een poosje naar en pakt ze dan in zijn handen. Zacht streelt hij met de onderkant van de schotel over zijn wang, beweegt hem langzaam heen en weer onder zijn neus. Hij ademt diep uit en sluit zijn ogen. Geconcentreerd zuigt hij lucht door zijn neus naar binnen. Hij wist precies wat er te ruiken viel, welke aroma's er te onderscheiden waren; het rokerig-bittere, het zurige, het frisse. Marieke, die nota bene na het beëindigen van hun relatie een korte romance beleefde met een boomkweker, wilde indertijd maar niet geloven dat appelboomenhout echt naar appels ruikt, totdat hij haar een keer blinddoekte en verschillende houtsoorten voorhield om het verschil te ruiken. Hij zet de kop op de schotel en draait het setje op armlengte langzaam rond in de lucht. Hij schudt zijn hand een beetje. De kop blijft roerloos op de schotel staan. Hij glimlacht. De ronde rand op de schotel kostte hem een hele dag, maar het resultaat mag er dan ook zijn. Zorgvuldig pakt hij de kop en schotel weer in en bergt het pakketje op in een la van zijn bureau.

Bij de koffieautomaat staan drie collega's. Ze zijn druk en luidruchtig in gesprek met een vrouw die hij niet kent. Tussen het praten door wordt hard gelachen. Hij wil zich ongemerkt weer omdraaien, maar ze hebben hem al gezien. Ze wenken.

'Heb je al kennisgemaakt met onze Evert?' vraagt een van de collega's aan de vrouw. Het is Lars, wiens werkkamer grenst aan die van Evert. Lars werkt al zes jaar voor het bureau. Als Peter ooit weggaat, wordt Lars directeur. Dat werd nooit hardop gezegd, maar iedereen wist het. Toen Evert pas in dienst was, hebben ze een keer samen gesquasht. Eén keer, want sindsdien heeft

Lars, die vier kinderen heeft, het naar eigen zeggen veel te druk om te squashen.

Ze schudt haar hoofd. Evert schat dat ze niet veel ouder is dan twintig, maar bijna altijd vergist hij zich in leeftijden. Voor hetzelfde geld is ze al bijna veertig.

‘Evert is onze zeer gewaardeerde collega,’ zegt Lars. Hij doet een stap naar voren en slaat Evert een paar keer hard op zijn schouder. Grijnzend kijkt hij om naar de anderen.

‘Want Evert,’ gaat hij verder, ‘is niet zomaar een beleidsmedewerker, nee, deze jongen hier is sénior beleidsmedewerker, en wel op het gebied van cultuureducatie in het primair onderwijs. Je kunt wel stellen dat het primair onderwijs zou verschromelen zonder onze Evert.’

Lars en de twee collega’s moeten hard lachen. Evert weet niet of de vrouw ook lacht, hij durft haar niet aan te kijken. Hij doet zijn best te glimlachen. Vrolijk uit zijn ogen kijken, dat moet hij, wil hij niet overkomen als een zielenpoot die niet tegen een pesterijtje kan.

‘Kortom,’ vervolgt Lars, ‘Evert is het brein achter de programma’s die onze kindertjes het theater moeten injagen. Heb jij trouwens kinderen?’

De vrouw geeft geen antwoord. Ze steekt haar hand uit naar Evert. Sarah heet ze, met een H op het eind. Zwijgend schudt hij haar hand. Als de vrouw hem vragend blijft aankijken, slaat hij verlegen zijn blik neer. Zulke prachtige ogen heeft hij nog nooit gezien. Ogen waarin je, als je niet oppast, veel te lang blijft kijken. Blauwgrijs, maar niet kil blauwgrijs, en ze stralen iets strengs maar vooral iets sensueels uit, net als haar mond, die ook al zo mooi is, haast net zo mooi als de mond van Kylie Minogue. Hij slikt. Hij probeert te luisteren naar wat ze zegt. Sinds kort werkt ze bij het ministerie, op de afdeling cultuurbereik. Ze is

op kennismakingsronde langs de belangrijkste adviesorganen en partners van het ministerie. Hij knikt begrijpend. Intussen kijkt hij rond of hij Peter ergens ziet. Externe relaties ontvangen was een zaak van Peter, helemaal als ze van het ministerie kwamen. De vrouw blijft hem aankijken.

‘U bent zeker ook betrokken bij het *Go for it*-project?’ vraagt ze.

Hij schrikt. Hij kent het project alleen van naam, uit de krant. Marieke heeft wel eens iets voor hem uitgeknipt.

‘Niet rechtstreeks,’ antwoordt hij. ‘En zeg maar “jij”, hoor.’

Hij probeert te praten met een lage stem. Hij wil overkomen als een kenner, als een insider die het project van a tot z kent, maar die het de moeite niet waard vindt er veel woorden aan vuil te maken. Het maakte uit hoe je praatte: met precies dezelfde woorden kon je paniek zaaien of juist vertrouwen wekken, alleen al door je stemgebruik. Dat had hij wel eens ergens gelezen. Toonhoogte en lichaamstaal, meer had je in feite niet nodig voor een bepaald imago. Hij probeerde het soms uit op zijn moeder. Als hij haar rustig en met sonore stem liet zien hoe ze haar computer moest beveiligen, ook al was het voor de twintigste keer en al werd onder hun neus haar hele harde schijf door vijandige wormen leeggevreten, werd ze vanzelf rustig. Dat kwam door zijn stem. ‘Jongen, wat weet je dat toch allemaal goed,’ zei ze dan. En: ‘Wat moest ik toch zonder jou.’ Zijn moeder hoefde maar te kikken, hij hielp haar graag.

‘Hoe dan wel?’ vraagt de vrouw.

Hij aarzelt. Hij wilde dat zijn collega’s weggingen. Hij hield er niet van een gesprek te voeren met een externe als zijn directe collega’s erbij waren. Voor je het wist namen ze een gesprek dat net op gang kwam zomaar over of maakten ze flauwe opmerkingen. Hij stelt voor dat ze na de koffie naar zijn kamer

komt, om verder te praten over cultuureducatie en over zijn rol bij *Go for it*. Hij heeft, bedenkt hij, maar een paar minuten nodig om op internet iets over het project te vinden.

Ze schudt haar hoofd: ‘Ik heb begrepen dat jullie straks een afscheidsreceptie hebben. Ik heb nu eerst een gesprek met de directeur en daarna vertrek ik weer. Maar we zullen elkaar binnenkort wel tegenkomen in de stuurgroep “Cultuurparticipatie in de breedte”, ik ben de nieuwe voorzitter.’ Ze zegt het neutraal, alsof het vanzelfsprekend is dat zij de nieuwe voorzitter is.

Tersluiks kijkt Evert naar Lars, die de afgelopen weken herhaaldelijk verkondigde niet te staan trappelen het voorzitterschap op zich te nemen maar het uit goed fatsoen niet te kunnen weigeren als het hem werd gevraagd.

‘Daar kom je alleen mij tegen, Sarah,’ zegt Lars, die niets van teleurstelling laat merken. ‘Namens Bureau Visie en Verbinding zit ik in de stuurgroep. Evert zit volgens mij in de werkgroep “Prestatie-indicatoren cultuurparticipatie” die onder de stuurgroep hangt. Toch, Evert?’

Evert knikt. Hij hoopt dat ze niet doorvragen. Hij is nog niet één keer naar een vergadering van de werkgroep geweest. De notulen die hij na iedere vergadering ontvangt, stuurt hij ter informatie aan zijn collega’s, waarbij hij hoopt op inhoudelijke reacties, die hij onder zijn eigen naam, samen met zijn afzegging voor het volgende overleg, doorstuurt naar de secretaris van de werkgroep. Tot dusver heeft nog niemand over zijn afwezigheid geklaagd.

Het duurt lang voor het halfelf is. Hij zou alvast een van de nota’s van de stapel op zijn bureau kunnen doornemen of zijn conceptversie van een subsidieaanvraag aanpassen. In de vorige bestuursvergadering had iedereen daar wel iets op aan te merken.

Hij zucht en vouwt zijn handen achter zijn hoofd. Op de muur tegenover hem hangt een ingelijste poster van twee dansers. De een staat gebukt met gestrekte armen en benen terwijl de ander haasje-over lijkt te doen. Zijn voorganger had een voorliefde voor ballet en dans. Kies maar iets moois uit voor aan de muur, had Peter gezegd toen hij Evert op zijn eerste werkdag zijn kamer liet zien. Evert had niet direct iets kunnen bedenken. Nu, bijna drie jaar later, waren de twee dansers uit het favoriete dansgezelschap van zijn voorganger hem zo vertrouwd dat hij niets anders meer wilde.

Lusteloos surft hij wat op internet, schudt onwillekeurig zijn hoofd als hij de weerberichten ziet. Dan opent hij een document waar hij een dag eerder aan is begonnen, een overzicht van pluspunten van zijn functioneren. Ieder moment kan Peter zijn kamer binnenstuiven met de mededeling dat het tijd is voor het jaarlijkse functioneringsgesprek en hij wil voorkomen dat het net als vorig jaar gaat. Toen verliep het gesprek stroef. Peter was over taakverbreding begonnen, had voorgesteld dat Evert zijn kwaliteiten meer zou benutten voor interne bureauzaken. Maar het werd niet duidelijk wat hij daar precies mee bedoelde en ze waren er geen van beiden op teruggekomen. Ook had Peter in vage bewoordingen gesproken over ruimte geven en ruimte nemen. Evert had niet durven doorvragen en een nare smaak aan het gesprek overgehouden. De nacht erna had hij niet kunnen slapen uit angst zijn baan kwijt te raken. Want niet één keer had Peter iets positiefs gezegd. Deze keer wil Evert voorbeelden paraat hebben van voortreffelijk functioneren. Als je niet voor jezelf opkwam, deed niemand het, zei Marieke altijd.

Hij leest terug wat hij gisteren heeft geschreven: hij kan goed luisteren, hij is een goede en punctuele secretaris en hij werkt zeer zorgvuldig. Tussen haakjes refereert hij aan het project

“(G)een kind op de bühne”, dat zes jaar heeft geduurd en waarvan het eindrapport door zijn toedoen nog niet is vastgesteld omdat hij op het laatste nippertje ontdekte dat de bronvermelding incompleet was. Hij geeuwt en rekt zich uit. Misschien moet hij ook nog een voorbeeld noemen waarin zijn specifieke achtergrondkennis een rol heeft gespeeld, maar hij kan zo een-twee-drie niets bedenken.

Om halfelf loopt hij met de zorgvuldig ingepakte houten kop en schotel in zijn hand de trap af naar de grote vergaderzaal. Beneden in de hal is het druk, bijna iedereen heeft ervoor gezorgd vandaag op kantoor te zijn. Hij blijft op de een-na-onderste trap-trede staan, in twijfel of hij nog even terug zal gaan naar zijn kamer. Hij houdt er niet van hutjemutje ergens te staan wachten. Bovendien is hij niet helemaal zeker van zijn oksels. Hij buigt zijn hoofd onopvallend iets voorover, tilt zijn rechterarm even op en ruikt. Geconcentreerd probeert hij de geur te ontleden: zijn deodorant overheerst nog, maar er zit al iets zurigs bij. Hij aarzelt. Op de wc zou hij zijn oksels nog snel even droog kunnen maken. Als hij het nu meteen doet, is de geur, zijn eigen mis-selijkmakende geur, misschien nog niet tot in de allerkleinste katoenvezel van zijn trui getrokken. Net als hij besluit zich om te draaien, ziet hij hoe Chantal, zijn secretaresse, een gebaar naar hem maakt. Ze staat een eindje verderop te praten met iemand van de salarisadministratie. Vanaf de plek waar hij staat kan hij al zien dat ze zich heeft opgemaakt, zoals altijd als er iets bijzonders is. Het geeft hem een ongemakkelijk gevoel. Met make-up wordt ze er, vindt hij, niet mooier op. Bijna geen enkele vrouw werd mooier van make-up. De meesten deden volgens hem ook maar wat. Ze trokken onverschillig een lijntje onder hun ooglid, verfd en hun wimpers met goedkope klontermascara en stiftten hun lippen in de meest afgrijselijke tinten. Alleen als het heel

goed werd gedaan, vond hij het mooi. Zoals bij Kylie Minogue. Als volwassen man deed je het niet, maar het liefst zou hij naast de poster van de dansers een poster hangen van Kylie Minogue.

Als Chantal merkt dat hij haar heeft gezien, kijkt ze demonstratief op haar horloge en schudt ze haar hoofd. Hij knikt begrijpend. Het was te gek voor woorden dat Peter altijd te laat kwam. En sinds Chantal weigert hem in zijn kamer te gaan halen, is het nog erger geworden. Vreselijk vindt Evert het, dat volwassen mannen en vrouwen op de gang staan te wachten tot de directeur naar beneden komt. Hij haalt diep adem. Tussen de middag zal hij zijn oksels wassen en een droog shirt aantrekken. Tot die tijd moet hij het er maar op wagen.

Hij stapt van de laatste traptreden en gebaart naar de collega's om hen heen dat ze, net als hij, alvast de vergaderruimte in moeten gaan. Langzaam schuifelt hij tussen de anderen naar binnen. Op tafels staan kannen koffie en thee klaar en een grote vierkante taart met 'Bedankt Femmy' in marsepeinen letters. Hij wacht tot Chantal gaat zitten en kiest dan snel een plek naast haar. Zoekend kijkt hij om zich heen waar hij zijn cadeau kan laten. Hij aarzelt. Als hij het voor zich op tafel zet, lijkt het alsof hij er extra de aandacht op wil vestigen, maar op de grond zet iemand er misschien per ongeluk een stoelpoot op. Voor de zekerheid houdt hij het op zijn schoot, half onder de tafel. Terwijl Chantal koffie voor hem inschenkt, kijkt hij rond. Zijn collega's zijn vrolijk en uitgelaten, alsof ze aan het begin van een bijzonder uitje staan. Maar het enige wat er staat te gebeuren, is een gezamenlijke koffiepauze ter ere van het prepensioen van Femmy.

'Die brief aan de DG, kan die de deur nu al uit?' vraagt Chantal zacht terwijl ze een zoetje in haar koffie laat vallen.

Hij schrikt. Automatisch was hij ervan uitgegaan dat Peter en

Lars zich verder over de brief hadden ontfermd. Er werd nóóit een brief verstuurd zonder dat zij zich ermee bemoeiden, zelfs niet als het onderwerp tot Everts portefeuille behoorde. Meestal kwam hij niet verder dan een eerste concept, waarop zij dan hun correcties aanbrachten. In het begin, toen hij hier nog maar net zat, verwerkte hij hun correcties en werd de brief vervolgens onder zijn leiding en met vermelding van zijn initialen opgemaakt en verstuurd. Maar de laatste tijd worden brieven verstuurd zonder zijn medeweten en zonder dat hij de definitieve tekst onder ogen heeft gehad. Hij durft er niets van te zeggen, maar sinds hij Chantal een keer zo'n brief uit het archief liet halen, weet hij ook dat zijn initialen zijn vervangen door die van Lars.

‘Is die nog niet verstuurd?’ vraagt hij. Hij probeert het achtteloos te laten klinken.

Chantal schudt haar hoofd: ‘Jij zou toch nog een alinea toevoegen met argumenten om af te zien van het onderzoek.’

In een flits herinnert hij zich zijn toezegging tijdens het wekelijkse bureauoverleg. Het had hem gestoken dat zijn naam al maandenlang niet meer voorkwam in de notulen. Hij had zich voorgenomen minstens twee actiepunten, het liefst kleine, voor zijn rekening te nemen.

Hij tikt met zijn vinger tegen zijn slaap. ‘Nu je het zegt, dat is waar ook. Ik ben helemaal vergeten je de tekst te mailen.’

‘Ik weet nog wel wat er tijdens het overleg over is gezegd, hoor,’ zegt Chantal. ‘Maar ik kan het natuurlijk niet zo goed onder woorden brengen als jij.’

Hij kijkt haar verheugd aan.

‘Tuurlijk wel! Het is zelfs heel goed als jij dat soort dingen wat meer naar je toe trekt. Een goede secretaresse – en dat ben jij – weet beter dan wie ook wat er speelt.’

Als iemand voorstelt de taart dan maar alvast aan te snijden, komen Peter en Lars binnen. Lang niet alle stoelen zijn bezet, maar ze blijven naast elkaar aan het hoofd van de grote vergadertafel staan. Langzaam verstomt het geroezemoes, steeds meer mensen draaien hun gezicht in de richting van Peter. Met een mengelmoes van ergernis en bewondering ziet Evert hoe ontspannen Peter staat te wachten tot het helemaal stil is. Hij draagt zijn lichtblauwe pak. Het staat hem perfect. Alles staat hem perfect, denkt Evert. Sommige mannen hebben dat, die staan 's ochtends op, trekken met hun slaperige hoofd de broek aan die nog op de grond naast hun bed ligt, halen blindelings het eerste het beste overhemd uit de kast en steevast blijkt het een gouden combinatie te zijn. Bij Evert is het allemaal net andersom: zijn kledingkeuze vergt al zijn aandacht en dan nog lijkt het alsof hij zomaar wat heeft aangetrokken. Kleren die in etalages van dure mannenmodezaken een perfecte combinatie vormen, verbleken al in de spiegel van zijn pashokje en als hij er dan toch mee thuiskomt, lijken ze helemaal nergens meer op, hooguit op res-tanten van de uitverkoop die lukraak, net voor sluitingstijd, bij elkaar zijn gegrist.

‘Beste mensen, we eten vandaag taart, maar de reden is allerm minst feestelijk,’ begint Peter zijn toespraak. Hij heeft zijn handen in zijn broekzakken gestoken en kijkt glimlachend rond.

Toen Evert voor het eerst een toespraak van Peter meemaakte, tijdens een nieuwjaarsreceptie toen hij er nog maar kort werkte, was hij onder de indruk geweest van Peters welsprekendheid en van het gemak waarmee hij de aandacht wist vast te houden. Maar inmiddels herkent hij de trucs – vooral Peters tomeloze overdrijving van alles wat goed of juist slecht gaat – en weet hij dat op iedere kwinkslag is geoefend.

‘Ik voorzie een enorme chaos, morgen, overmorgen en alle

dagen daarna. Want wie voedt ons voortaan op als Femmy er niet meer is? Wie hangt briefjes op de koelkastdeur dat we onze spullen niet moeten laten bederven en wie roept op om koffiekopjes ín de afwasmachine te zetten in plaats van erbovenop?

Er wordt gelachen. Peter kijkt voldaan om zich heen en knipoogt naar Femmy, die vlak bij hem zit. Hij gaat verder, prijst haar toewijding en discipline, ze is gedurende al die jaren maar twee dagen ziek thuis geweest, herinnert aan opmerkelijke gebeurtenissen, onderstreept het belang van een goede werksfeer.

‘En dan breekt nu het moment suprême aan, het moment waar we allemaal op zitten te wachten, want dan is het nu tijd voor...’ Met gestrekte arm wijst Peter naar Evert.

Evert schrikt. Opeens zijn alle ogen op hem gericht. Een paar collega’s beginnen te joelen en te klappen. Hij bloost. Het gaat toch niet om hem, denkt hij, het gaat om het houtsnijwerk, het cadeau voor Femmy. Het is toevallig van een collega, maar voor hetzelfde geld hadden ze iets van een wildvreemde kunstenaar gekocht. Hij zwijgt. Als hij protesteert, zal het gejoel alleen maar toenemen. Hij doet zijn best te glimlachen en maakt een soort buiginkje met zijn bovenlichaam waarbij het cadeau bijna op de grond valt.

‘Juist, dan is het nu tijd voor het Kunstwerk van Evert.’ Peter beklemtoont de laatste woorden, alsof hij een televisieprogramma aankondigt. ‘Je weet, Femmy,’ gaat hij verder, ‘geen huwelijk, geen jubileum en ook geen pensioen zonder een passend houtsnijwerkje.’

Er wordt gelachen. Femmy fluistert iets in het oor van een collega naast haar en staat op. Evert staat ook op. Hij vindt het niet gepast dat uitgerekend hij het cadeau moet aanbieden, maar Peter is ontspannen op de rand van de tafel gaan zitten en maakt geen aanstalten het te komen halen. Koortsachtig bedenkt hij

wat hij moet zeggen. In de jaren die hij nu bij het bureau werkt, heeft hij Femmy misschien twee keer gesproken. Wel groeten ze elkaar iedere ochtend en iedere middag. Maar hij weet niets over haar. Niet eens of ze getrouwd is en of ze kinderen heeft. Hij weet alleen dat ze tot vandaag de afwasmachine in- en uitruimde.

Iedereen begint door elkaar heen te praten. Thermoskannen worden opgedraaid, kopjes doorgegeven, lepeltjes rinkelen op schoteltjes. Femmy kijkt hem afwachtend, een beetje verlegen, aan. Ongemakkelijk blijft hij met het pakketje in zijn handen wachten tot Peter hem het woord geeft, maar die is inmiddels in gesprek met Lars en lijkt Femmy alweer vergeten te zijn.

Dan staat Chantal op. Ze tikt met een lepeltje tegen haar lege koffiekopje waarop een rode afdruk van haar lippen zichtbaar is. ‘Beste collega’s, nog even jullie aandacht graag. De taart wordt zo aangesneden, maar eerst krijgt Femmy haar afscheidscadeau.’ Ze knikt naar Evert.

‘Femmy,’ begint hij aarzelend, ‘de directie...’ wat nou directie, denkt hij er meteen achteraan, er is hier maar één directeur, waarom zeg ik niet gewoon: de directeur of nog beter: Peter, ‘ik bedoel: de directeur, Peter, heeft mij gevraagd om namens alle collega’s een passend afscheidscadeau voor je te maken. Ik overhandig het je bij dezen. Ik hoop dat je het mooi vindt. En anders gooi je het maar in de open haard!’ Het grapje maakt hij altijd als hij houtsnijwerk cadeau geeft, hij zou niet weten hoe hij anders moet afsluiten.

Met een rood hoofd loopt hij achter zijn collega’s langs naar Femmy om haar het pakketje te overhandigen. Hij wil haar een hand geven, maar ze buigt zich al naar voren voor een zoen. Houterig loopt hij terug naar zijn stoel. Hij wil desgevraagd best afscheidscadeaus maken, denkt hij, maar dit was de laatste keer

dat hij ze zelf overhandigt. Onder zijn oksels voelt het nat en koud. Hij klemt zijn armen zo dicht mogelijk tegen zijn lichaam.

Onder applaus begint Femmy het cadeau uit te pakken. Het vloeipapier dwarrelt op de grond. Ze zet de kop op de schotel en tilt hem in de lucht, precies zoals Evert eerder die ochtend heeft gedaan. Met enige voldoening ziet hij opnieuw hoe stevig de kop blijft staan. Het is helemaal niet zo vanzelfsprekend dat twee voorwerpen die bij elkaar horen, zo naadloos op elkaar passen, denkt hij. Maar er is niemand die er oog voor heeft. Mensen denken er niet bij na en beschouwen voorwerpen als faits accompli, als uit de lucht gevallen in hun perfecte vorm. Eigenlijk, denkt hij, zou iedereen zelf eens een huishoudelijk voorwerp moeten maken. Dan zouden de mensen pas inzien hoe lastig het is een goed ontwerp te maken.

Femmy bekijkt de houten kop en schotel van alle kanten en roept iets tegen hem, wat hij niet verstaat. Ze steekt haar duim naar hem op en dan naar de hele groep en wijst dan naar de taart. Hij steekt ook zijn duim op, maar ze kijkt al niet meer naar hem, ze schudt de hand van Peter en luistert geïnteresseerd mee naar zijn gesprek met Lars.

Zodra de taart op is, komen de meesten overeind, maar net als de eersten de deur willen uitlopen, roept Peter ze terug. Hij staat op, lachend. Terwijl hij de kruimels van zijn overhemd veegt, zegt hij dat hij nog iets te melden heeft. Quasiverontschuldiging kijkt hij naar Femmy. 'Niet over je afscheid, hoor.' Ze lacht, wappert met haar handen. Alsof ze niet al genoeg in het zonnetje is gezet, roept ze. Van alle opwinding heeft ze een kleur gekregen.

'Dus nu even iets heel anders,' zegt Peter, op een toon die verraadt dat wat nu komt, pas echt van belang is. 'Binnenkort begint de aannemer met een kleine interne verbouwing, ik heb

er al eerder over verteld. We gaan meer transparantie aanbren-
gen in ons kantoor. Concreet betekent het af en toe geluids-
overlast als er een muur wordt doorgebroken en hier en daar
wat sjouwwerk als er meubilair moet worden verplaatst. We hoe-
ven zelf de verbouwing niet uit te voeren, natuurlijk, maar er
valt wel van alles te regelen. En dat kan ik niet alleen. Daarom
gaan we het een en ander in twee werkgroepen voorbereiden.
We hebben vanochtend een voorstel gemaakt voor de indeling
ervan en ik vraag ieders medewerking.’

Iedereen blijft afwachtend luisteren, sommigen staand, ande-
ren zijn weer gaan zitten.

‘De eerste werkgroep buigt zich over een nieuwe werkple-
kindeling. Dus wie heeft wat voor soort werkplek nodig en wel-
ke aanpassingen zijn eventueel nodig?’

Peter leest de namen op van de medewerkers die uitgenodigd
worden deel te nemen. Evert ziet collega’s die hun naam horen,
elkaar lachend toeknikken.

‘De tweede groep houdt zich bezig met de meer technische
zaken. Wat we zelf kunnen, doen we zelf en de rest besteden we
uit. Licht, netwerkaansluitingen, ventilatie, dat soort zaken. De-
ze werkgroep kan pas van start gaan als werkgroep één zo’n beet-
je klaar is. Deze tweede groep bestaat uit onze twee techneuten.’

Er wordt gelachen. De twee medewerkers waar Peter op
doelt en van wie Evert niet eens weet wat voor werk ze precies
doen, schudden elkaar triomfantelijk de hand.

‘En o ja, deze werkgroep brengt ook in kaart welke aanpas-
singen de timmerman straks moet maken. Zo zullen we de nise-
sen en de trapgaten dicht laten maken, om meer kastruimte te
krijgen. En als het om houtbewerking gaat, kunnen we natuur-
lijk niet zonder onze onvolprezen knutselaar Evert! Daarom
hoort ook Evert in deze werkgroep.’